

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1095/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Ненадић, адвокат из Београда, ул. Краљице Наталије бр. 4/1, против тужене Јавне медијске установе Радио телевизија Србије, са седиштем у Београду, ул. Таковска бр. 10, ради утврђења ништавости и накнаде штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3791/24 од 12.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3791/24 од 12.12.2024. године, у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке и жалба тужене у том делу **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3791/24 од 12.12.2024. године, у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је тражио да се утврди да је због повреде права на једнаку зараду за исти рад, одредба члана 2. став 1. Анекса уговора о раду бр. 23-2914/2 од 26.10.2018. године, апсолутно ништава.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3791/24 од 12.12.2024. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да је због повреде права на једнаку зараду за исти рад, одредба члана 2. став 1. Анекса уговора о раду бр. 23-2914/2 од 26.10.2018. године, апсолутно ништава. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због изостале зараде у периоду од марта 2019. године до марта 2022. године, услед повреде права на једнаку зараду за

исти рад, исплати укупан износ од 415.486,98 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да за тужиоца уплати припадајуће доприносе на појединачне износе изостале зараде, наведене у ставу другом изреке пресуде, за период од марта 2019. године до марта 2022. године, и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код РФ ПИО, за здравствено осигурање код РФЗО и за осигурање за случај незапослености код НСЗ. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 206.470,00 динара, са законском затезном каматом од дана изршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целини, из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је у радном односу код тужене на неодређено време, на основу уговора о раду број 23-2914 од 23.5.2018. године, има завршену средњу грађевинску школу, KB, а чланом 2. тог уговора је уговорено да ће тужилац обављати послове радног места возач 2, да је место рада у Београду, у организационом делу Заједнички послови/возни парк/саобраћај, са описом посла: превоз људи, опреме и робе у дефинисаним роковима, одобреној километражи и норми потрошње горива за поверено возило, на основу издатног путног налога и требовања, по потреби обавља доставу, води рачуна о уредности и редовном одржавању повереног возила, обавља сродне послове који одговарају степену и врсти стручне спреме, знању и способностима запосленог. Одредбом члана 3. став 1. уговора о раду уговорено је да запослени има право на основну зараду сагласно члану 38. и 39. Колективног уговора, у износу од 2,8 коефицијента, са умањењем од 0,2 сагласно прилогу II Колективног уговора, што укупно чини коефицијент од 2,6, тако да основна зарада тужиоца износи 35.100,00 динара. Чланом 2. Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године, измењен је члан 3. уговора о раду број 23-2914 од 23.5.2018. године, тако што је утврђено да запослени има право на основну зараду сагласно члану 38. Колективног уговора, у износу од 2,8 коефицијента и да укупно износи 2,8, тако да основна зарада тужиоца износи 37.800,00 динара. Према уговору о раду који је заведен код туженог под бројем 23-2835 од 23.5.2018. године, закљученим између туженог као послодавца и ББ, ССС, СУО електротехничке струке, чланом 2. је уговорено да ће запослени обављати послове радног места возач 2, да је место рада у Београду, у организационом делу Заједнички послови/возни парк/саобраћај, са описом посла: превоз људи, опреме и робе у дефинисаним роковима, одобреној километражи и норми потрошње горива за поверено возило, на основу издатног путног налога и требовања, по потреби обавља доставу, води рачуна о уредности и редовном одржавању повереног возила, и обавља сродне

послове који одговарају степену и врсти стручне спреме, знању и способностима запосленог. Одредбом члана 3. став 1. истог уговора о раду уговорено је да запослени има право на основну зараду сагласно члану 38. и 39. Колективног уговора, у износу од 2,8 коефицијента, са увећањем 0,7 сагласно члану 44. Колективног уговора, што укупно износи 3,5 коефицијента, тако да основна зарада упоредног радника ББ, износи 47.250,00 динара. Тужилац је школске године 2017/2018 завршио Саобраћајно-техничку школу и стекао је диплому те школе број 06-1469 од 9.6.2018. године, за образовни профил техничар друмског саобраћаја, и закључио је са туженим уговор о раду број 23-2526 од 12.7.2021. године, у чијој је преамбули констатовано да тужилац поседује средњу стручну спрему Саобраћајно-техничке школе, а према одредби члана 2. тог уговора тужилац ће обављати послове возач 2. Према изводу из Правилника о систематизацији туженог бр. 186 од 20.6.2017. године, у оквиру организационе јединице Заједнички послови/возни парк/саобраћај, систематизовано је радно место возач 2, а услови који се траже за то радно место су средња стручна спрема, годину дана радног искуства и возачка дозвола Б и Ц категорије. Тужилац и упоредни радник имају возачку дозволу Б и Ц категорије. Према одредби члана 38. став 2. Колективног уговора туженог број 184 од 23.3.2018. године, запосленом се гарантује једнака зарада за исти рад и рад исте вредности, који остварује код послодавца, чланом 43. је уговорено да се основна зарада утврђује тако што се основна зарада за најједноставнији рад помножи са коефицијентом тог посла, а према члану 44. генерални директор може запосленом који се истиче знањем и радним способностима, за додатне сложене послове да повећа коефицијент до 35% од вредности послова које запослени обавља. Према Прилогу II Колективног уговора туженог број 184/2 од 23.3.2018. године, за радно место возач 2 у подгрупи 2, за које се тражи средња стручна спрема, утврђен је коефицијент посла 2,8, а у делу који је означен као напомена наведено је да запослени који не поседују захтевану стручну спрему за посао који обављају, а стручно су оспособљени у Радио-телевизији Србије за обављање послова на које су распоређени у складу са Колективним уговором, коефицијент им се умањује до 0,4 и могу бити распоређени на те послове под условом да имају најмање 10 година радног искуства на тим пословима или да су у свом раду остварили креативност и квалитет потврђен јавним наградама и признањима, а наведени став се примењује на запослене који су засновали радни однос на неодређено време до 28.6.2007. године, када је потписан Анекс 3 Колективног уговора код послодавца број 1812/3 од 29.6.2007. године. Тужилац је у спорном периоду обављао послове возача 2, које је обављао и упоредни радник ББ, и између тих послова не постоји разлика у одговорности, обојица имају четврти степен стручне спреме, али су имали различиту зараду, тужилац је имао коефицијент посла 2,8, а упоредни радник коефицијент посла 3,5. Из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област утврђено је да је тужиоцу у спорном периоду исплаћен укупан износ зараде од 1.702.700,96 динара по коефицијенту 2,8, за редован рад и са увећањима зараде за рад ноћу, рад недељом, рад у сменама, прековремени рад, рад на дан празника и минули рад. Зарада тужиоца обрачуната према коефицијенту 3,5, износи 2.142.221,56 динара нето, за редован рад и са увећањима зараде за рад ноћу, рад недељом, рад у смени, прековремени рад, рад на дан празника и минули рад. Разлика између зараде обрачунате према коефицијентима 3,5 и 2,8 износи 439.520,60 динара нето. Применом коефицијента 3,3 тужиоцу је обрачуната зарада у укупном износу од 2.019.808,90 динара нето, за редован рад и са увећањима зараде за рад ноћу, рад недељом, рад у сменама, прековремени рад, рад на дан празника и минули рад, па разлика између зараде обрачунате према коефицијенту

3,3 и коефицијенту 2,8 износи 317.107,94 динара нето. Из изјашњења судског вештака за економско-финансијску област, утврђено је да је судски вештак уважио примедбе туженог и приликом обрачуна разлике зараде применио је Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава у 2019. години, па је изменио основни налаз тако што је умањио зараду тужиоца за 5% и обрачунао зараду у спорном периоду у две варијанте. Према варијанти 1, укупан износ зараде тужиоца обрачунате према коефицијенту 3,5 износи 2.118.187,93 динара нето, па разлика зараде са свим увећањима према коефицијенту 2,80 и зараде обрачунате са свим увећањима према коефицијенту 3,5, износи 415.486,97 динара нето. Према другој варијанти, зарада обрачуната са свим увећањима према коефицијенту 3,3 износи 1.997.148,62 динара нето, па разлика између зараде тужиоца обрачунате према коефицијенту 2,8 и зараде према коефицијенту 3,3 износи укупно 294.447,66 динара нето. Појединачни месечни износи зарада, са датумима доспелости, приказани су у табели која је саставни део налаза и мишљења судског вештака.

Наведене чињенице првостепени суд је утврдио из писаних доказа и налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област и његовог изјашњења, које је прихватио, из исказа тужиоца, саслушаног као парничне странке, исказа сведока ВВ, ГГ и ДД, којима је поверовао, осим у делу исказа сведока ВВ, да је упоредни радник ББ имао већи коефицијент од тужиоца, јер је у одређеном периоду био возач генералног директора, одговорног уредника научно-образовног програма и да је преласком на друго радно место задржао стечени коефицијент.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење ништавости одредбе члана 2. став 1. Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године основан и да је у складу са одредбом члана 104. став 2. и 4. Закона о раду наведена спорна одредба ништава, јер из изведених доказа произлази да су тужилац и упоредни радник ББ обављали код туженог у спорном периоду послове возача 2, који су идентични, да су те послове обављали у истом месту рада и у истом организационом делу туженог – Заједнички послови/возни парк/саобраћај. Према Прилогу II Колективног уговора туженог број 184/2 од 23.3.2018. године, за радно место возача 2 захтева се средња стручна спрема и утврђен је коефицијент посла 2,8, а за запослене који не поседују захтевану стручну спрему за посао који обављају, а стручно су оспособљени у Радио-телевизији Србије за обављање послова на које су распоређени, умањује се коефицијент посла до 0,4. На основу уговора о раду број 23-2914 од 23.5.2018. године тужилац је имао коефицијент посла 2,6, који је умањен за 0,2 сагласно Прилогу II Колективног уговора, јер је тужилац поседовао трећи степен стручне спреме, а на основу Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године коефицијент за обрачун зараде тужиоца износи 2,8, без умањења због непоседовања захтеваног степена стручне спреме. Тужилац је у спорном периоду био запослен код туженог са четворогодишњом средњом школом, што представља средњу стручну спрему, па је првостепени суд закључио да је тужени знао да тужилац у спорном периоду поседује четврти степене стручне спреме, јер је то наведено у преамбули уговора о раду. Упоредни радник ББ има четврти степен стручне спреме, као и тужилац, али му није умањен коефицијент за обрачун основне зараде, већ му је коефицијент за обрачун основне зараде од 2,8 увећан за 0,7 према члану 44. Колективног уговора туженог и износи укупно 3,5. Првостепени суд је оценио да

тужени није доказао да је упоредни радник ББ у спорном периоду обављао додатне, сложеније и одговорније послове од тужиоца, нити је доказао да је доставио Одбору за праћење примене и тумачење Колективног уговора предлог за увећање коефицијента упоредног радника на основу члана 44. Колективног уговора, да је Одбор анализирао примену тог члана колективног уговора и да је своје мишљење доставио потписницима колективног уговора, а такође је оценио да ти наводи немају покриће у писаним доказима. Првостепени суд је оценио да је дужност послодавца да запосленом исплаћује једнаку зараду за исти рад и за остварен једнак допринос уз једнаку одговорност, јер је та обавеза прописана одредбом члана 104. став 2. Закона о раду и одредбом члана 38. став 2. Колективног уговора туженог. Првостепени суд је оценио да су неосновани наводи туженог да је упоредни радник ББ у спорном периоду обављао послове који захтевају виши степен одговорности и сложености од послова које је обављао тужилац, јер нису ничим поткрепљени, а такође је оценио да је неоснована тврдња туженог да тужилац нема право на једнаку зараду јер не поседује одговарајућу стручну спрему за радно место возач 2, с обзиром на то да је из исказа тужиоца и сведока, којима је поверовао, као и из дипломе Саобраћано-техничке школе, утврђено да тужилац има четврти степен стручне спреме, као и упоредни радник, коме за исте послове које је обављао као и тужилац, није умањен коефицијент посла за обрачун зараде. Првостепени суд је закључио да је тужени проузроковао штету тужиоцу, јер му је обрачунавао зараду по nižем коефицијенту и исплатио му зараду у мањем износу од зараде која је исплаћена упоредном раднику ББ, који је у спорном периоду био распоређен на исто радно место као и тужилац, радно место возач 2, имао је исти степен стручне спреме као тужилац, обављали су исте послове, који се нису разликовали по врсти, опису, сложености и одговорности од послова које је обављао тужилац, што за последицу има повреду законске гаранције на једнаку зараду за једнак рад и рад исте вредности, па је у складу са одредбом члана 104. став 2, 4. и 5. Закона о раду усвојио тужбени захтев тужиоца за поништај спорне одредбе анекса уговора о раду и обавезао туженог да тужиоцу накнади штету на име разлике мање исплаћене зараде у висини која је утврђена из налаза и мишљења судског вештака и његовог изјашњења, па је одлучио као у ставовима првом и другом изреке побијане пресуде.

Тужиоцу је на досуђен износ главног потраживања, досуђена и законска затезна камата у складу са одредбама члана 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о приговору застарелости потраживања тужиоца, првостепени суд је оценио да није основан, јер је најстарије потраживање доспело 1.5.2019. године, а тужба је поднета 6.4.2022. године, па није протекао трогодишњи рок застарелости потраживања из члана 196. Закона о раду.

Првостепени суд је на основу члана 105. Закона о раду, чланова 2, 3. и 13. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и члана 295. Закона о облигационим односима обавезао тужену да за тужиоца уплати код надлежних фондова доприносе за обавезно социјално осигурање, јер је оценио да је послодавац дужан да уплати доприносе за запосленог истовремено са исплатом зараде, па је одлучио као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Доносећи одлуке садржане у ставовима другом и трећем изреке побијане пресуде, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање,

правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбама члана 104. став 1, 2, 3. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Запосленима се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца. Под радом једнаке вредности подразумева се рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знања и способности, у коме је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност. У случају повреде из става 2. овог члана запослени има право на накнаду штете.

Према одредби члана 164. Закона о раду, ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 23. став 2. Опште декларације о правима човека од 10.12.1948. године, прописано је да свако, без икакве разлике, има право на једнаку плату за једнаки рад.

Према одредби члана 7. алинеја а) подтачка (и) Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима („Службени лист СФРЈ“ бр.7/71), признаје се право свакоме на уживање правичних и повољних услова рада, који обезбеђују нарочито правичну плату и једнаку награду за рад једнаке вредности, без икакве разлике.

Одредбама члана 38. став 1, 2. и 3. Колективног уговора код послодавца за Јавну медијску установу „Радио-телевизија Србије“, број 184 од 23.3.2018. године, прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која је утврђена у складу са Законом и овим Колективним уговором и уговором о раду. Запосленом се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности коју остварује код Послодавца. Зараду у смислу члана 1 овог члана, чини зарада коју је запослени остварио за обављени посао и време проведено на послу, увећана зарада, накнада зараде и друга примања, осим накнаде трошкова и других примања из чланова 51. и 53. овог Колективног уговора.

Према Прилогу II Колективног уговора туженог број 184/2 од 23.3.2018. године, за III групу послова подгрупа 2, за коју се захтева средња стручна спрема и у коју спада радно место возач 2, коефицијент износи 2,8.

Према Прилогу II Колективног уговора туженог број 181/2 од 13.4.2021. године, за III групу послова подгрупа 2, за коју се захтева средња стручна спрема и у коју спада радно место возач 2, коефицијент износи 2,8.

Поштујући цитиране одредбе, код утврђених чињеница да су тужилац и упоредни радник ББ обављали у спорном периоду послове возача 2 у истом месту рада и у истом организационом делу тужене, који представља исту врсту посла, исте сложености и одговорности, да је за ту врсту посла према Према Прилогу II Колективног уговора тужене број 184/2 од 23.3.2018. године и према Прилогу II

Колективног уговора тужене број 181/2 од 13.4.2021. године, предвиђен 4. степен стручне спреме и коефицијент 2,8, да је тужилац у спорном периоду поседовао захтевани степен стручне спреме, јер је школске године 2017/2018 завршио средњу Саобраћајно-техничку школу и стекао диплому за образовни профил техничар друмског саобраћаја, па је закључио са туженом уговор о раду број 23-2526 од 12.7.2021. године, у којем је наведено да тужилац има четврти степен стручне спреме, а да је тужиоцу у спорном периоду зарада обрачунавана и исплаћивана према коефицијенту за обрачун основне зараде од 2,8, док је упоредном раднику зарада обрачунавана и исплаћивана према коефицијенту 3,5, јер му је коефицијент за обрачун основне зараде од 2,8 увећан за 0,70, што је за последицу имало да тужиоцу за исти рад буде исплаћена мања зарада од зараде радника који је обављао послове истог радног места, правилан је закључак првостепеног суда да је остварен основ одговорности тужене за накнаду штете на име разлике зараде коју тужилац потражује, у смислу одредаба члана 104. став 2. и 3. и члана 164. Закона о раду.

Такав закључак прихвата и другостепени суд, с обзиром на то да се ради о законској и уставној гаранцији, садржаној у одредби члана 104. став 2. Закона о раду и члана 60. став 4. Устава РС, које упућују на чињеницу да је зарада новчани еквивалент обављеног рада и да се свим запосленима за једнак рад или рад исте вредности гарантује једнака зарада. У конкретном случају, то право тужиоца је повређено, јер је у спорном периоду тужилац остваривао мању зараду од зараде радника који је код тужене обављао истоветне послове уз једнаку одговорност, за које се захтева исти степен стручне спреме, знања и способности.

Стога немају утицаја наводи тужене у жалби да је упоредни радник ББ радећи додатне послове стекао на основу Анекса уговора о раду из 2013. године већи коефицијент посла од коефицијента посла тужиоца, јер тужена није доказала у смислу члана 231. Закона о парничном поступку, да је упоредни радник у спорном периоду обављао додатне послове и који су то послови, нити да је обављао послове који захтевају већи степен знања, способности и одговорности од послова истог радног места који је обављао тужилац, а како је то правилно закључио првостепени суд.

Супротно наводима тужене у жалби, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 196. Закона о раду када је оценио да није основан приговор застарелости потраживања тужиоца.

Из наведених разлога, првостепена пресуда је потврђена у ставу другом, како одлука о главном потраживању, тако и одлука о законској затезној камати, јер је донета правилном применом одредаба члана 277. став 1. и 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђена је и одлука о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 2. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, а жалба не садржи разлоге који се односе на одлуку о доприносима.

Међутим, одлука првостепеног суда садржана у ставу првом изреке побијане пресуде се не може прихватити као правилна, јер је првостепени суд на правилно и

потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, а на коју неправилност и тужени основано указује у жалби, па је пресуда у том делу преиначена.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Према одредби члана 8. став 1 Закона о раду („Службени гласник РС”, број 24/05...75/14), колективни уговор и правилник о раду (општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, а према одредби члана 9. став 2. истог закона, поједине одредбе уговора о раду којима су утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом и општим актом, односно које се заснивају на нетачном обавештењу од стране послодавца о појединим правима, обавезама и одговорностима запосленог - ништаве су.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о раду, прописано је да се ништавост одредаба уговора о раду утврђује пред надлежним судом.

У конкретном случају, првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев тужиоца за утврђење ништавости одредбе члана 2. став 1. Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године, јер је оценио да је тужилац радио исте послове као и упоредни радник, а спорном одредбом наведеног анекса тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун основне зараде у висини од 2,8, без умањења. По оцени овог суда, околност да су тужилац и упоредни радник обављали идентичне послове, односно рад једнаке вредности са истим степеном стручне спреме, а да је упоредном раднику утврђен већи коефицијент зараде, представља разлог за накнаду штете у смислу члана 104. став 2. и 5. Закона о раду, али не доводи до закључка да је одредба члана 2. став 1. Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године ништава, односно супротна закону или општем акту послодавца. Спорном одредбом члана 2. став 1. наведеног анекса уговора о раду тужиоцу није умањен коефицијент за обрачун основне зараде, већ је том одредбом измењен члан 3. Анекса уговора о раду број 23-2914 од 23.5.2018. године, тако да је тужиоцу уговорен коефицијент за обрачун зараде у складу са Прилогом II Колективног уговора туженог број 184/2 од 23.3.2018. године и Прилогом II Колективног уговора туженог број 181/2 од 13.4.2021. године, којима је прописано да коефицијент за обрачун основне зараде за послове возача 2 износи 2,8. Како је спорном одредбом члана 2. став 1. Анекса уговора о раду број 23-2914/2 од 26.10.2018. године тужиоцу уговорен прописани коефицијент за обрачун основне зараде за радно место возач 2, то је та одредба у складу са одредбом члана 38. став 2. Колективног уговора туженог број 184 од 23.3.2018. године и наведеним Прилозима II Колективног уговора туженог и њоме није повређено право тужиоца на једнаку зараду за исти рад, због чега та одредба није ништава у смислу члана 103. став 1. Закона о облигационим односима и члана 9. став 2. Закона о раду.

Из наведених разлога, побијана пресуда је преиначена у ставу првом изреке и одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Потврђена су решења о накнади трошкова парничног поступка, садржана у ставовима четвртом и петом изреке, јер су донета правилном применом одредаба чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку и одговарају исходу спора и успеху странака. Околност да је првостепена пресуда делимично преиначена није утицала на висину досуђених трошкова.

Туженом не припадају трошкови на име судских такси за жалбу и за другостепену одлуку, с обзиром на то да је успео у поступку по изјављеној жалби само у погледу тужбеног захтева за утврђење ништавости анекса уговора о раду, а не и у погледу тужбеног захтева који се односи на новчано потраживање, јер се у споровима из радног односа плаћа такса само ако се захтев односи на новчано потраживање, у смислу тачке 10. Тарифног броја 1. Таксене тарифе Закона о судским таксама.

Из изнетих разлога, на основу одредаба чланова 390, 394. тачка 4, 401. тачка 2. и 165. став 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**